

Đúng như tin tức tôi biết, Boston không thoát khỏi trận bão tuyết cuối năm, nhìn nhà tôi xúc tuyết ngoài sân, khi nhìn tôi nhớ đến mùa đông năm 1981-1982, khi gia đình tôi vừa đặt chân tới cái xứ lạ như lòng mẹ mà tuyết này không rơi 3 tháng. Hai bố ở trên đưa chúng tôi về chung cư ngói Việt. Danh tiếng chung cư nghe hết sức sang trọng ra chỗ là một căn nhà 2 gian, mỗi gian có 3 tầng, mỗi tầng có 3 phòng nhỏ: phòng ngủ, phòng ăn và nhà bếp (kể luôn nhà tắm tiêu là 4 phòng) để thân chủ nhà khoảng 5-7 mét vuông, gia đình tôi năm người ở một căn. Chủ nhà là người Việt quen lâu và hỏi cho nên phòng ốc dù không đúng tiêu chuẩn của nhà nước, nhưng lúc nào cũng đầy người, có ai thà kiếm khi nào đi đâu, không thích thì đi vài tháng kiếm chỗ khác tốt hơn vì chúng tôi thu xếp lo việc “Con bà Phở”, hỏi đưa đâu thì đi đó. Gia đình tôi đã là những con người từ “tên cùng đưa người”, 10 ngày đi sang đi chốt trên chiếc ghế chốt máy lên đèn trên biển của mình mình không biết không biết, biết công việc không còn như là bao nhiêu lần sau cùng với cái bệnh rách nát đã đưa 69 người tới bệnh viện của một xóm chày người Thái, lại thêm một đêm kinh hoàng trên bãi biển vì tôi công việc, công việc với 89 ngày uốn hình ở trại tù ở Thái Lan, 179 ngày tới nhà ở Indonesia, có chỗ ăn chỗ ở là tất cả mọi thứ, nhìn tôi nhìn lui chuồng chó của Mẹ cũng vẫn còn an toàn hơn trại tù ở tù. Với tôi có người Việt chung tôi là tất cả đèn có nhau (đèn chốc chốc khó tất vì mẹ ông công gầy sòng như u tôi khuya), chân ướt chân ráo, không thân nhân, không bè bạn, trong túi chỉ có 5 đô do một đồng hàng người trại chuyển tới San Francisco cho, phòng khi đi đồng người mẹ đưa như có khát, có đói, có tiền mà mua.

Cảm ơn lòng tốt của anh bạn mới quen, nhưng công anh và chúng tôi đều quên một chút chuyện hết sức quan trọng: không biết tiếng Tây, tiếng U thì làm sao mua đồ ăn, mua nước uống. Hơn nữa, nước rửa tay, rửa mặt ở phòng vệ sinh còn sạch hơn nước đĩa, nước rửa tay VN, học nước của người ở đảo Galang thì tôi tình gì phải mua, do đó khi sắp như khát nước công vô đó tha hồ mà uống, uống cho đã khát, uống cho đỡ đói không công ăn “bánh ch”. Các bạn sống hỏi “bánh ch” là gì phải không? thốt ra khi mua đồ ăn thức uống không biết kêu thì công công vô cái mà mình mua, người bán sợ lười, không công phải nói, dân đất tôi tôi tui gọi là “bánh ch”. Khi tôi đi làm mấy người bạn rủ đi ăn, tôi thốt người đồng người hỏi gọi trại công, vì thức ăn tôi chỉ hiểu “lười” tôi gọi không đúng gì, cách hay nhất là khi người bạn bàn hỏi công trại tôi “Me too” thốt là người bạn mình kêu món nào, mình cũng có “y chang” như vậy, nói “nom na” người ta ăn gì, mình ăn thế

đó. Máy năm gán đây, ngái thiát ká cho các nhà hàng fast food nhá Mcdonald's, Burger King, Wendy's ..., hái xáa chác cũng táng án "bánh chá" hoác áu khá vì order theo kiáu "Me too", nên nghĩ ra loái thác đán lán báng đèn neon có hình cáa món án, nác uáng, mái phán đác đát tên báng sá vái giá tián, ngái mua chác náng i sá, nháng náu không biát nói sá báng tiáng Anh, có thá ra đáu báng ngón tay, hoác viát sá nhá nháng ngái cám rát là tián, không cán phái múa tay múa chân ra đáu nhá chúng tôi ngày xáa.

Nhác tái trám chuyán tiáp á San Francisco nái chúng tôi ngá qua đám trác khi tái Boston, tôi lái nhá đán đáa cám sán chiáu hôm đó, sau 9 tháng á trái, án toàn gáo mác, cá sánh, thát thúi, rau sáu, tôi nhìn đáa cám tráng vái miáng sán náng nóng hái, mùi thám phác, lái có đá chua và nác mám mà ráng ráng nác mát, nó còn quý hán bá đá mái mà má tôi cho trong ngày tát. Báng giá thát cá ê chá thì đám ra kiáu cách, ngày xáa ông bà nói "tay làm hàm nhai", ngày nay không báo chí đáng thì ông bác sĩ nói: án cái này bánh, án cái kia áu, nhìn tái nhìn lui án cái "giái" gì cũng bánh, đáng là "cái tay làm cái hàm á không".

Xin lái đá "lác tay lái" rái, tôi lái lám cám ká chuyán "không đáu không đáuôi" .....

Xin trá lái căn nhà trá á Dorchester, nháng ngái bán á chung nhà tháy chúng tôi quá khá cho mán 30 đá đá chá trái mua cái TV tráng đán (cái chá trái á gán cáu Nesponset nay sáa thành công viên), cái TV náy chá bát đác có 2 đái, đái sá 2 (coi Doctor Who) và đái sá 5, khi có hình khi không. Rái mái tái thá tá cháng tôi theo "đoàn ngái" á trá đá lám đá. á Dorchester há bá rác vào tái thá Tá. Anh bán cùng nhà nói: "Cái gì há đá lá đáng cá tá nhiên láa chán, há đá bá nó thuác cáa mình". Thá là đá chái cho con, quán áo, đá đáng trong nhà cá mái tuán là đái mái. Nhà tôi chá đá á vài lán rái chán, còn tôi không bao giá bá cuác có khi đá i bá bán, đôi lúc chá mát mình đáng vái câu :
"con cá lán lái bá sông,
cái gì xái đá cá đáng háng bá qua".

Xúc tuyát là thú vui cáa dân mái tái sá náy nhát là nháng ngái án không ngái rái nhá chúng tôi. Khi tuyát rái ban ngày mái ngái táa ra sán "gián tuyát". Ông chá nhà quáng cho vài cái sán, đáng cháng nánh chá xúc chá náy xái chá kia, chúng tôi vui vá làm mái không công. Đáu năm 1982, ban đám nhà tôi đá theo mát ngái bán đán đáp làm vá sinh văn phòng, còn tôi đá đá anh Văn á nhà thá gán nhà. Mát ká niám trong đái tôi không thá nào quên, cũng nhá ngày hôm nay sau trán tuyát cuái tuán, trên đáng đán tráng tôi tháy ngái ta đá ghá, đá thùng rác, đá các gách đác theo lá đáng cánh nháng đáng tuyát lán. Trong lòng thác mác không phái là thá tái sao ngái ta đá bá đá. Vái đáu óc ngu đán tôi tá trá lái, ngái ta muán bá rác lúc nào mà cháng đác. Anh bán có nói "đá bên lá đáng thuác vá ta", cái ghá náy còn tát hán máy cái ghá tôi có gáp máy lán. Tái tráng tôi rá máy đáa em vát biên cùng ghe đá lám ghá (tái nó đánh

c sau chúng tôi 2 tu n cũng nh cùng m t h i b o lãnh nên m i g p l i nhau), b n nó chê xa, không thu n đ ng. Th là trên đ ng v , tuy t đông thành đá, ban đêm nhi t đ xu ng d i zero đ F, gió l nh th u x ng, đi tay không đã té lên té xu ng, tôi còn “đèo” thêm cái gh ph i m t thêm c n a gi m i t i nhà. Ngày hôm sau cũng t i ch đó, l i có m t cái gh khác (cùng b v i cái ngày hôm qua) th là tôi l i tha thêm cái n a, sau b n ngày tôi đã có b gh đ p nhà b p (Ch ti c cái bàn quá cũ, nh ng n u h đ bàn ch c tôi cũng đành b cu c làm sao mang n i) . Sau đó ng i ta không còn b gh gi a hai đ ng tuy t n a mà đ cái băng dài b t b , hai ng i khiên cũng không n i. Khi vô l p tôi than v i ch b n:

- Nhà có 5 ng i ch l m đ c 4 cái gh ti c quá, ph i h b thêm m t cái n a thì hay bi t m y.
- Gh đ đâu mà l m (ch h i)
- B tui không có nói v i ch sao? Trên đ ng t nhà đ n tr ng t i nào tôi cũng th y h cũng b gh ngoài đ ng c nh nh ng đ ng tuy t.

Ch ta thò l nhìn tôi nói:

-Tr i đ t qu th n i! Ch hai i là ch hai, h không kêu c nh sát b t ch là ph c l m r i, ch còn r ng i n y ng i kia đi l y đ c a thiên h , ng i ta đào tuy t đ gh dành ch đ u xe, ch có ai khùng đào tuy t đ b gh . H n n a cái x n y ch có th xu ng đ ng gi ng bi u ng ch i T ng Th ng, ch i chính quy n b t c lúc nào cũng đ c, nh ng rác xu ng đ ng không đúng ngày là b ph t đó ch hai i. Thi t h t ý ki n.....

Tôi nghe nh sét đánh ngang tai, cũng t i ông hàng xóm nói “cái gì h đ ngoài đ ng là c a ta”, tôi c m th y t i nghi p cho cái quê mùa c a mình, l i càng t i nghi p cho ng i ch m y cái gh , đ n t i khi v không bi t ng i đó có còn ch đ đ u xe không?. Cái ân h n n y càng th m thía h n khi chúng tôi có xe. Chúng tôi cũng ph i đào tuy t đ gh , ngày nào đi làm cũng ph p ph ng lo s , m y th ng “ôn đ ch tr i đánh thánh đâm” đem quăng cái gh g y c a mình đi ch khác đ đ u xe vào đó, đ n n a đêm sau khi làm vi c m t nh c l i ph i ch y vòng vòng ki m ch đ u xe, có khi đâu xa ch i c m y con đ ng cũng ph i ch u, nhà m n mà làm sao có ch đ u xe riêng.

Boston ngày bão tuy t